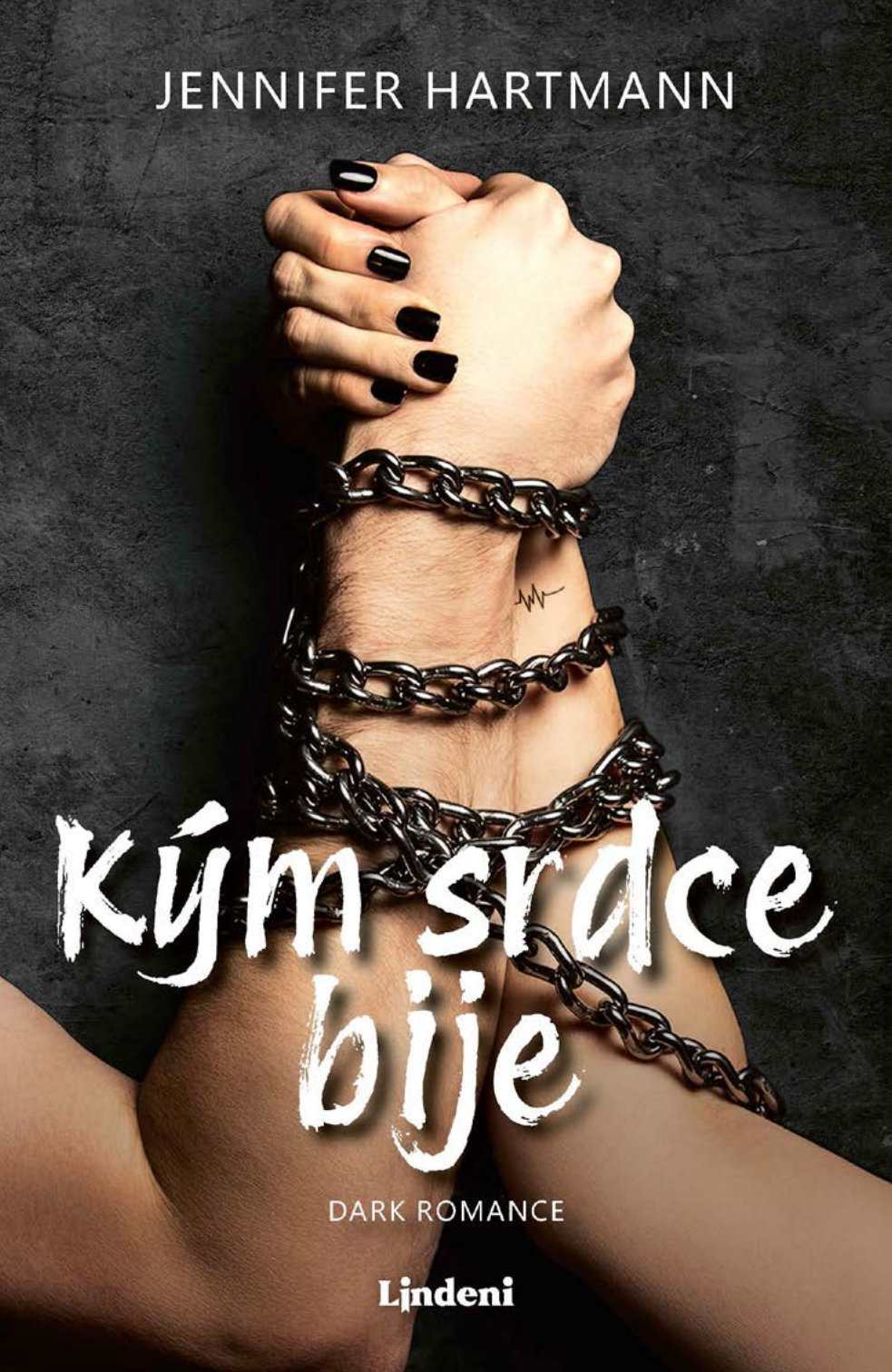

JENNIFER HARTMANN

Kým srdce
bije

DARK ROMANCE

Ljndeni

Kým srdce bije

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jennifer Hartmann

Kým srdce bije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Kým srdce

bije

JENNIFER HARTMANN

*Kým srdce
bije*

Z angličtiny preložila Izabela Karellová

Ljndeni

Jennifer Hartmann: Still Beating
Copyright © 2020 by Jennifer Hartmann
All rights reserved.
Translation © Izabela Karelová, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5274-9
ISBN e-knihy 978-80-566-5277-0 (t. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5278-7 (t. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5276-3 (t. zverejnenie, 2026) (ePDF)

„Načo je dobré letné teplo bez chladnej zimy, ktorá
ho robí takým sladkým?“

John Steinbeck

Prvá část

DOHADZOVAČ

Cova

KAPITOLA 1

„Si nenapraviteľný.“

Žmúrim na muža, ktorého pokladám za hodného mojej najobľúbenejšej urážky.

Nenapraviteľný. Fakt skvelé slovo.

Tým mužom je Dean Asher, snúbenec mojej sestry a poriadny kretén.

Dean sa zasmieje a zdá sa, že ho vôbec netrápi nevraživosť, ktorá mi srší z očí ako horúci laser. Asi si už na to zvykol. „Dokelu, a čo to vôbec znamená?“

„A k tomu aj blbý,“ nadvihnem jedno obočie, kým si uchlipkávam z rozriedeného koktailu.

Pätnásť rokov. Už pätnásť *posratých* rokov si zo mňa Dean uťahuje, zosmiešňuje ma a správa sa ku mne hnusne. Je to typický „zlý chlapec“. Nevrlý, svalnatý a vždy z neho cítiť zmes cigariet a kože. A je až bolestivo pekný.

Hajzel.

Moja sestra Mandy mu okamžite sadla na lep. Začali spolu chodiť ešte na strednej. Mandy bola slečna populárna, kráľovná školského plesu s odfarbenými blond vlasmi a šatníkom z Abercrombie. Vtedy sa to nosilo.

Ja som *vdakabohu* jej presným opakom. Som síce od Mandy len o desať mesiacov mladšia, ale nemohli by sme byť viac odlišné. Ona je športovo nadaná, veselá a márnivá. Ja som

knihomoľka, ktorá radšej nakupuje rozkošné kúsky pre nášho psa než pre seba. Mandy má vždy dobrú náladu, ja som ľahko podráždená. Ja by som celé hodiny dokázala recitovať Shakespeara, zatiaľ čo Mandy najradšej cituje bulvárne titulky z Twitteru.

Hoci sme rozdielne, naše sesterské puto sa časom posilnilo a teraz sa pripravujem na úlohu hlavnej družičky na Mandinej svadbe, ktorá sa koná už budúci mesiac. Rada by som povedala, že Mandy už zo svojich stredoškolských čias vyrástla, ale z nejakého dôvodu zostala s Deanom Asherom aj teraz, keď má tridsať. Drží sa jej ako nejaká choroba. Jednoducho sa ho nedokáže zbaviť.

Ja sa ho nedokážem zbaviť.

Takže teraz mám tú úžasnú výsadu, že sa o štyri krátke týždne stanem Deanovou švagrinou.

Na grc.

„Som si istý, že také slovo neexistuje.“

Zakrúžim miniatúrnou slamkou v pohári a zdvihnem zrak na muža, ktorý na mňa zazerá so svojím typickým úškrnom. Jeho pohľad je tvrdý a odhodlaný. Potrasiem hlavou a hanbím sa za to, že tento chlap sa čoskoro stane mojím príbuzným. „Nechci, aby som to gúglila, Dean. Vieš, že som toho schopná.“

Mandy práve oslavuje tridsiate narodeniny. Sme U zlomeného vesla, v bare na severe štátu Illinois priamo pri jazere. Aj napriek pochybnej spoločnosti je to super miesto na oslavu.

Dean si odpije zo svojho piva a svetlomodré oči sa mu darebácky zalesknú. A to nevesť *nič* dobré. „Ty si vždy bola bifloška, Corabelle.“

„Nehovor mi tak.“

Žmurkne na mňa a ja mu venujem vražedný pohľad. Dean je okrem mojich rodičov jediný, kto ma volá celým menom.

Corabelle. *Nenávidím* to meno. Každý mi hovorí Cora. Dean to, samozrejme, vie, ale vždy sa mu nesmierne páčilo mučiť ma.

Naše doťahovanie preruší oslávenkyňa, ktorá práve pozdvihla pojem „dievča na mol“ na úplne novú úroveň. Mandy sa na mňa a Deana zavesí a všetkých troch nás stisne do trápneho a stiesneného objatia.

„Lúúúbim vás. Ste moji najlepšie kamaráti. Beriem si svojho najlepšieho kamaráta.“ Mandy zle artikuluje, keďže už do seba stihla kopnúť aspoň tucet panákov *Sex on the beach*. Obráti sa na mňa a hlava jej spadne na moje plece. „A ty, Cora, si vezmeš *tvojho* najlepšieho kamaráta už veľmi, veľmi skoro.“

Vyslobodím sa z objatia. Z vône Mandinho predraženého parfumu a Deanovho dychu páchnuceho po whisky ma napína. „Nikdy sa nevydám, Mandy. Nemám totiž v pláne rozvádzať sa. Možno v ďalšom živote.“

Chcem sa otočiť na odchod, ale Mandy ma zastaví. Nechťom s francúzskou manikúrou ma pichne do stredu hrude, odtiahnem sa a poškriabem sa na mieste, kde ma jej dotyk poštekľil. „Manželstvo je posvätné. My s Deanom sa nikdy nerozvedieme.“

To je možné. Dean mi pripadá ako typ, ktorý by spokojne zostal v manželstve a popritom by si užíval bokovky. A Mandy je rozhodne ten typ, ktorý sa tvári, že to radšej nevidí. „Hotová rozprávka. Už teraz žiarim.“

„Mohli by ste sa aspoň *snažiť* spolu vychádzať? Prosím,“ prosíka Mandy a teatrálnie pritom máva rukami. V jej opitosti sa mieša kvapka úprimnosti.

Povzdychnem si a pozriem na Deana. Stále sa uškŕňa. Poklepkávam prstami po boku pohára a predstieram, že nad jej

prosbou uvažujem. „Vlastne by som mohla... možno, *asi*, ale... Ako sa mám preniesť cez incident s pavúkom v topánke? Ako sa dá dostať z takej traumy?“

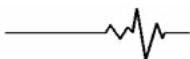
Dean sa pri hltaní piva zachechce, zrejme ho vlastný žartík pobavil. „To bolo perfektné. Nikdy sa za to neospravedlním.“

„Vidíš?“ Štuchnem ho vystretým malíčkom na ruke, v ktorej držím pohár. „Vôbec nespoupracuje. Snažila som sa.“

Mandy snúbencia capne po hrudi. „Dean, nebuď taký hnusný na moju malú sestru.“

„Čo? Aj ona je na mňa taká.“

Zagánim naňho a naše pohľady sa na okamih stretnú. „No, v niečom má pravdu.“ Potom sa zvrtnem a cestou k baru preglgnem posledných pár hltov mizerného koktailu. Tresnem prázdny pohár na pult a usadím sa na barovú stoličku s pohľadom upreným na barmana. „Ešte jeden, prosím. A dvojité.“

Mala som prijať odvoz domov.

Je krátko po jednej ráno a podarilo sa mi uviaznuť v rozhovore s tým najnudnejším chlapíkom v bare. Opitost' zo mňa pomaly vyprcháva, takže som teraz len unavená a podráždená. Sedím s laktom opretým o pult baru a s hlavou v dlani. Zízam na toho blbca po svojej ľavici, kým on melie o tom, že je právnik, o svojom hustom aute a niečo o kastingu do reality šou. Úprimne, prestal ma zaujímať, skôr než vôbec otvoril ústa. Voniam ako môj marakujový cukrový piling, a to je *vážne* znepokojujúce.

Predstieram obrovské zívnutie, hlavu zatlačím hlbšie do dlane. „To je super, Seth. Fakt super.“

„Sam.“

„To som predsa povedala.“ Prstami si prehrabnem dlhé zlatisté pramene vlasov, zodvihnem hlavu a donútim sa k úsmevu. „V každom prípade už by som mala ísť. Je neskoro.“

Seth či Sam zvráští huňaté obočie, tenké pery sa mu zúžia do rovnej čiary. „Nie je až tak neskoro. Vezmem ti ešte drink.“

Nie. Budem vracat'. Určite mu povraciam tú smiešnu vestu.

„Nie, ďakujem,“ poviem a odmietavo mávнем rukou. „Už pôjdem.“

„Potrebuješ odvoz?“

„Nie.“

Vlastne možno áno. Mandy s Deanom ma sem priviezli a predstava ďalšej jazdy autom so samotným diablom ma odradila natoľko, že som ich ponuku odmietla.

Avšak pre takéto prípady vymysleli Uber.

Zdvihnem sa z barovej stoličky, zapotácam sa na tých hlúpych vysokých podpätkoch a zhrabnem z pultu kabelku. „Tak čau.“

Kým si Seth či Sam čosi šomre, prehodím si cez plece ramienko kabelky a pomaly zamierim von. Úspešne som mu pokazila plány na večer, ale nejako ma to netrápi. Vlastne by mi neprekážalo malé dobrodružstvo pod vplyvom alkoholu a pochybných rozhodnutí, boh vie, že môj vibrátor ma už má dosť. No Seth či Sam pre mňa stratil príťažlivosť rýchlejšie než Chicago Bears tento rok stratili šancu na Super Bowl, čo je teda poriadne rýchlo.

Možno som len príliš priberčivá.

Mandy hovorí, že som.

Čo už. Zdá sa, že môj vibrátor to so mnou ešte nejaký čas bude musieť vydržať.

Vyjdem pred bar a chladný vánok mi vyráža dych z pľúc. Podpätky mi klopajú na chodníku. V snahe zahnať chlad sa

lepšie zababuším do kardigánu, ktorý mám oblečený na tmavomodrých šatách, potom sa načiahnem do kabelky po mobil. Uber som vlastne ešte nikdy nepoužila. Nemám ho ani stiahnutý. Možno by bolo jednoduchšie zavolať si klasický taxík. Fungujú ešte taxíky?

Ďalej prehľadávam vrecká v kabelke a nahmatám mobil, no vtom sa zamračím, keď mi dôjde, že kabelka je omnoho ľahšia než zvyčajne. *Hm...* Zasvietim si dovnútra baterkou na mobile, nech lepšie vidím, a pocítim, ako sa mi niekde hlboko v žalúdku začne nabaľovať úzkosť ako ťažká snehová guľa.

Doriti.

Nemám peňaženku.

Vzal mi ju ten debil v bare, keď pochopil, že s ním nepôjdem domov?

Vletím naspäť dovnútra, srdce mi pod rebrami splašene búši. Kreditky, vodičák, sto dolárov v hotovosti. Fotky, poisťenecké karty, heslá, na ktoré si v živote nespomeniem.

Doboha.

Zadychčaná plesnem Setha či Sama po pleci. Ani nepočkám, kým sa otočí. „Ukradol si mi peňaženku?“

Pomaly sa otočí na stoličke a tvári sa znechutene. „Prosím?“

„Zmizla mi peňaženka. Si jediný, s kým som sa dnes večer bavila.“

Seth či Sam sa na mňa oborí. „Presne tak. Celý večer si sa so mnou rozprávala. Kedy by som ti ju asi tak ukradol?“ Pokrúti hlavou a potom sa zas odvráti a načiahne sa za pívom.

„Vyspi sa z toho, krava.“

Urážku ignorujem, som príliš zahľbená do svojej dilemy na to, aby som mu dala facku. Ten chlap má pravdu. Celý čas, čo som sedela pri bare, som sa pozerala naňho. Aj keď som napoly spala a prakticky som si slintala na ruku, určite by

som si všimla, keby sa mi prehrabával v kabelke. Vlastne som kabelku položila na barový pult kúsok za svoje pravé plece.

To znamená, že ju musel vziať niekto *za* mnou.

Doriti, doriti, doriti.

Bar sa už medzitým takmer úplne vyľudnil. Pýtam sa barmana, ktorý len pokrčí plecami, potom nafúknem líca a frustrovane vyfúknem. Opäť vyjdem von a psychicky sa pripravujem na to, že musím niekoho poprosiť o odvoz.

Začnem s Mandy, hoci viem, že si pred spaním dáva mobil do tichého režimu.

Odkazovač.

Skúsim zavolať Lily, svojej najlepšej kamarátke.

Hned' sa zapne odkazovač.

V žiadnom prípade nezavolám rodičom.

Prechádzam cez zoznam kontaktov a skúsim to ešte s tromi ľuďmi.

Odkazovač, odkazovač, odkazovač.

Palec mi zabľúdi k ďalšiemu menu a už pri samotnom pomyslení na to pokrčím nosom a našpúlím pery. Predstava, že kráčam jedenásť kilometrov domov na vysokých podpätkoch, sa mi zdá lákavejšia než desaťminútová jazda autom s Deanom Asherom.

Vietor zosilnie a rozfúka mi vlasy. Chlad ma takmer dusí.

Kliknem na jeho meno a okamžite začnem ticho nadávať do noci.

„Corabelle?“

Neviem, či pri jeho odpovedi cítim viac podráždenie alebo úľavu. „Nehovor mi tak.“

„Prečo mi opitá voláš uprostred noci?“ Deanov hlas je chrapľavý s náznakom spánku. Asi som ho zobudila. *Výborne.* Aspoň niečo na tom má svoje plus.

Chcem mu to vysvetliť, ale preruší ma. „Budem hádať, mala si priveľa panákov Fireballu a voláš, aby si mi vyznala nehynúcu lásku. Vždy som vedel, že máš na mňa slabosť.“

Zatnem zuby a trpkou ľutujem svoje rozhodnutie. Aj cez telefón cítim, ako sa uškrňa. „Vieš čo, nechaj to tak. Pôjdem domov pešo.“

Chystám sa hovor ukončiť, keď Dean vyhrkne: „Počkaj, počkaj, potrebuješ odviezť? Myslel som, že si zavoláš Uber.“

„Hej, len mi nejaký debil ukradol peňaženku a teraz nemám peniaze, ale to je v pohode. Pôjdem pešo.“ Naozaj chcem zložiť.

„Nebud' hlúpa. Tvoja sestra by ma zabila, ak by som ťa nechal ísť domov pešo.“

„Tvoja empatia ma ohromuje.“

Zasmeje sa. „Citlivý a pekný. Som trojitá hrozba.“

„Myslíš dvojité hrozba. Povedal si len dve veci.“

„Čože?“

Stlačím si koreň nosa a snažím sa nájsť v sebe aspoň náznak sebakontroly. *Hlboký nádych*. „Nechaj tak. Len sa ponáhľaj.“

Prstom ukončím hovor, akoby som vypínala zvonenie budíka v nedeľu ráno. V takýchto chvíľach ľutujem, že nefajčím. Premýšľam, že sa vrátim naspäť dovnútra, ale nemám peniaze na drinky a naozaj sa nechcem zamotať do ďalšej fascinujúcej konverzácie so Sethom či Samom. Tak sa namiesto toho iba opriem o tehlovú stenu budovy.

Ubehne len zopár minút a už sa ku mne priplichtí nejaký idiot, ktorý si pýta zapaľovač. Pozriem jeho smerom a rýchlo zaspätkujem. Je to plešivejúci chlap s pivným pupkom, ktorý páchne ako varená mrkva. Potlačím nutkanie vracať.

„Prepáčte, nefajčím.“ Ustupujem od neho, ale aj zo vzdialenosti pár metrov stále cítim jeho chlipný pohľad. Fúj.

„Kúpim ti drink, mačička?“

Inštinktívne si prekrížim ruky, keď si všimnem, že mi zíza do výstrihu. „Nie, ďakujem. Len tu čakám na odvoz.“

„Môžem ťa zviezť ja,“ zašklabí sa. Tá narážka je priehľadná a znie skôr nechutne než zvodne.

Stále ma z neho napína.

„Nie, naozaj netreba. Pekný večer.“

Nikdy som si nemyslela, že sa budem modliť, aby sa Dean poponáhlal a prišiel za mnou čo najskôr. Aj keď je kretén, stále by som radšej zniesla pohľad naňho ako na tohto chlapa, ktorý mi pripomína sériového vraha Johna Wayne Gacyho a práve mi cez šaty skenuje hrudník svojím röntgenovým zrakom.

„Vieš, že si veľmi pekné dievčatko?“ nevzdáva sa a mne sa z neho zdvíha žalúdok.

Fuj, fuj a ešte raz fuj. Vkradne sa až do môjho osobného priestoru, no skôr než stihnem zamieriť do baru, na parkovisko sa prirúti Deanove čierne Camaro s turbomotorom a super výkonnými pneumatikami. Zastaví rovno predou mnou a vystúpi z auta, kľúče jednou rukou vyhodí vysoko do vzduchu a druhou rukou ich schytí. Pozrie na mňa, asi čaká, že budem híkať obdivom.

Nijako to na mňa nezapôsobilo.

Stále mám ruky prekrížené v obrannom geste, keď sa priblíži a zrak mu padne striedavo na mňa a Gacyho. Moja hlava kričí *neznášam ťa*, ale moje oči ho v podstate prosia, aby ma odtiaľto dostal. „Čau,“ zamrmlm bezvýrazne.

Dean sa mračí na muža stojaceho vedľa mňa, takže sa obrátim doprava a všimnem si, že mi ten úchyl *stále* zíza na prsia s lascívnym úškrnom na tvári. Dean prižmúri oči, potom pozrie opäť na mňa. „Pripravená? Lebo ja som už hrozne unavený a...“

„To je tvoja baba?“ ozve sa Gacy a obom nám trhne hlavou jeho smerom.

„Jasné, že nie,“ odpovedá Dean rýchlo. Až príliš rýchlo.

Ježiši. Akoby som mala lepru alebo syfilis alebo bubonický mor. Urazene naňho zazriem. „Vau, ďakujem.“

„Čo je?“

„Nič. Podme.“

Nakráčam dopredu k miestu spolujazdca a cítim, že Dean je hneď za mnou.

„Užite si večer,“ rozlúči sa s nami Gacy. Po tele mi prebehnú zimomriavky.

Nastúpim do auta a hneď ako zabuchnem dvere, zamknem. Dean ma nasleduje, ponad mňa cez okno sleduje toho chlapa, čo smrdí ako mrkva.

Oči má stále zúžené a zamyslené. „Dotkol sa ťa ten úchyl?“

Prebehnem pohľadom po Deanovej tvári a irituje ma, aký je atraktívny. Rukou si pohladí čelusť, poškriabe si začínajúce strnisko a ja zacítim jeho pižmovú kolínsku s tónmi cédra a závan kože. Opriem sa dozadu a hryziem si spodnú peru. „Nie. Niežeby ti na tom záležalo,“ zamrmlm a odvrátim pohľad vpred.

„Záleží mi na tom, Corabelle. Si družička, nedovolím, aby ťa ten chlap rozsekal a schoval pod parkety ešte pred svadbou.“

Rýchlo otočím hlavu jeho smerom a zachytím hravý úškrn na jeho hlúpej peknej tvári. „Neznášam ťa.“

„Vieš, že to nemyslím vážne,“ žmurkne.

„Aj tak ťa neznášam.“

Dean po mne blúdi očami, ako keby ma posudzoval, kým otáča kľúčom v zapalovaní. Motor sa s hukotom prebudí.

„Vieš, že keď sa takto obliekaš, priťahuješ aj desivých chlapov,“ povie len tak mimochodom so zápästím položeným na volante, zatiaľ čo zaraďuje rýchlosť.

Pri tej trúfalej poznámke vyprsknem. „Obviňuješ obeť,“ dodám. „Ty si fakt skvelá partia. Moja sestra má šťastie.“ Žmurknem naňho a dramaticky zaklipkám dlhými mihalnicami.

„Tak som to nemyslel,“ namieta. „Len vravím, že keď vyzeráš takto, muži si to všimnú.“

„Keď vyzerám ako? Myslíš tým, že vyzerám ako štetka?“

„Hovorím, že vyzeráš dobre.“

Dean mi ten zvláštny kompliment zloží tak nonšalantne, že takmer zabudnem, kto to hovorí. Žmolím si lem šiat a prekrížim nohy, nie som si istá, ako mu mám odpovedať, ale potom si spomeniem, že naozaj obviňoval obeť a že je to stále kretén. „Hej, no, ty vyzeráš ako... imbecil.“ *Čože?*

Smeje sa na plné hrdlo, ten zvuk sa mieša s dunením motora a ja sa schúlím hlbšie do sedadla. „To nič lepšie nemáš? Bola to chabá urážka, asi si opitá.“

„Sklapni.“

Dean si znovu súcha sánku a každých pár sekúnd na mňa pozrie. „Mimochodom, nemusíš ďakovať za odvoz. A za to, že som ti tam zachránil život.“

Zase vyprsknem. Ani som nevedela, že prskám, keď sa smejem. „Veď si len prišiel na mačovskom aute, vyzeral si ako úplný chumaj a naznačil si, že som pre teba odpudivá.“ Sladko sa naňho usmejem a dlane si položím na srdce. „Môj hrdina.“

Odfrkne. „Ešte jeden koketný pohľad a ten chlap by ti ukradol nohavičky ako trofej. Určite som ti zachránil život.“

„Koketný?“

Dean pokrčí plecami a sústredí sa zároveň na cestu aj na mňa. „Hej, no a? To slovo som sa naučil z *príručky Cory Lawsovej*. Si totiž chodiaci slovník.“

„Vôbec som sa na toho chlapa nepozerala koketne,“ protestujem a ignorujem jeho pichľavú poznámku. „Snažila som sa nepridusiť vlastnými zvratkami.“ Potom zdvihnem obočie, odkašlem si a dodám: „Ten výraz iste dobre poznáš.“

Snaží sa zakryť úsmev, ale neúspešne. „Potom sa ani nečudujem, že som si myslel, že sa ti páčim.“

Ježišikriste. Pokrútim hlavou a sama potláčam úsmev.

Dean sa na sedadle zavrtí a načiahne sa po cigarety v úložnom priestore medzi našimi sedadlami. „Vieš, rozmýšľal som, že by sme mohli tento náš malý spor urovnať. Uzavrieť prímerie alebo tak.“

„Malý spor? Myslíš tú strašnú nenávisť, ktorú k tebe prechovávam už pätnásť rokov?“

„Hej, tú.“

Civiem naňho. „Nie.“

„Prečo nie?“ pýta sa tlmeným hlasom cez cigaretu, ktorú si práve zapaluje. Jej koniec jasne žiari tmavooranžovou a karmínovou farbou. Keď mu hneď neodpovedám, kradmo na mňa pozrie. „Kvôli Mandy. Chce, aby sme boli kamaráti.“

„Pokiaľ sa nechystáš na transplantáciu osobnosti, uisťujem ťa, že skôr zamrzne peklo, ako sa staneš mojím kamarátom.“ Dramatické, ale taká je pravda.

„Doriti, Cora, nie som až *taký* zlý.“

Pri tejto vete ma na sedadle vystrie, krk sa mi v rozčúlení zakloní dozadu. To myslíš vážne? Nesúhlasne odfrknem. „Celú strednú si ma volal Nudná Cora, lebo som sa radšej učila, ako chodila na párty. Dohodol si mi rande naslepo so Smradľavým Stevom a natáčal si moju reakciu, potom si to zavesil na

MySpace. Tú noc, keď som prvýkrát pozerala *Krub*, si na mňa zahral scénu z filmu a tak si ma vystrašil, až som odpadla. Mandy si myslela, že som mŕtva, a dostala panický záchvat. Dodnes nemôžem mať v izbe televízor.“

„To bolo na strednej, už je to dávno,“ odbije ma Dean a zadúša sa od smiechu.

„Keď si bol vyzdvihnúť Mandy, zamenil si mi cukor za soľ, takže som sa ráno schuti napila z veľmi zaujímavej kávy. To bolo *včera*.“

„No...“ Dean si prehrabne strapaté hnedé vlasy, vyzerá napoly zahanbený a napoly pobavený. „Vraciaš mi to aj s úrokmi, Corabelle.“

„Voláš ma *Corabelle*. Vieš, ako to neznášam.“ Mohla by som pokračovať. Mohla by som rozprávať a rozprávať. Láka ma to, ale len by som sa viac naštvála a nemám energiu na hádku. „Nikdy nebudeme kamaráti.“

Opäť upriem pohľad dopredu, ale kútikom oka vidím, že ma Dean pozoruje. Prisahala by som, že v tom pohľade je štipka láskavosti. Malá biela vlajka vejúca vo vetre. „Je to tvoje meno.“

„Moje meno je Cora. Corabelle je ohavnosť, ktorú mi vybrali rodičia, lebo pekné a normálne meno už dali svojmu obľúbenému dieťaťu.“

Okej. Teraz to začínam brať moc osobne. Musím prestať.

„Počuj...“ Dean chce reagovať, ale oboch nás vyrušia blijkajúce svetlá za nami, oslepujú nás neprestajnými zábleskami. Spomalí a hľadí do spätného zrkadla, v tvári sa mu zračí rozčúlenie.

„Dokelu, Dean, čo si spravil? Fakt chcem ísť domov.“

„Nič som nespravil. Išiel som maximálkou. Poznávacie značky mám v poriadku.“ Zabočí na kraj štrkovej cesty a pästou udrie do volantu. „Toto je nejaká blbosť.“

Auto sa úplne zastaví a s frustrovaným povzdychom zapadne do koženého sedadla. „Možno je na teba vydaný zatykač. Možno si niekoho zabil. Nenechám sa zavrieť za vraždu. Nie som tvoj komplic.“

„Myslíš si, že by som dokázal niekoho zabiť?“

Vlastne nie. „Asi hej. No si príliš hlúpy na to, aby si to urobil poriadne, takže ťa chytili a stiahneš ma dolu so sebou. Fakt super.“

„Ježiši,“ Dean krúti hlavou zľava doprava a oboma dlaniami si pretiera tvár. „Neprekvapuje ma, že si stále sama.“

Au. Cítim, ako ma tá štiplavá poznámka pichá a preniká do každého zraniteľného miesta. Pozná moje slabiny. Myslím, že ho teší zahrávať sa s mojou neistotou a živiť ju. „Chod' do riti.“ Už to nie je podpichovanie ani nevinné vtipkovanie, zostala len nevraživosť.

Dean na mňa zazerá.

Ja zazerám naňho.

A potom mi v uchu zarinčí zvuk skla, ktoré praská hneď vedľa môjho líca, a vykriknem. Cez rozbité okno spolujazdca ma za hrdlo schmatnú dve mäsité ruky a, doriti, vôbec netuším, čo sa deje, ale inštinktívne ďalej kričím a zapieram sa nohami o dve re, aby ma nevytiahol z auta, kým mu rukami driapem ramená.

„Cora!“

Dean sa vrhne na mňa, udiera toho muža a snaží sa ma vyslobodiť z jeho zovretia. Načiahnem sa za Deanom, pevne ho držím za bundu a zúfalo sa snažím zostať v aute, bojujem, aby ma neodtiahli preč. Napriek strachu pridusene a zadržnuto skriknem: „Chod!“

Dean sa stále usiluje uvoľniť ruky z môjho krku. „Nie!“

„Proste chod!“

Prsty okolo krku ma stisnú tuhšie a zrak sa mi rozostří, ale potom ma jedna ruka pustí a na chvíľku cítim nádej. Možno mu Dean ublížil, možno ho odstrašil a odišiel, no ruka sa vráti. Vráti sa s niečím lesklým a kovovým a myslím, že je to pištoľ, *bože*, asi je to pištoľ.

Krik neustáva.

Iste je to môj krik.

A potom do Deanovej hlavy udrie rukoväť pištole. Začujem dunivé *buch*, z ktorého sa mi dvíha žalúdok.

„Nie!“ *zvriesknem*, prosím, *žobrem*. Dean mi padne do lona ako handrová bábika a cítim, ako ma niekto zdvíha zo sedadla a ťahá ma cez okno, ako mi črepiny skla trhajú šaty a kožu. „*Pusti ma!*“

Tlستá dlaň, ktorá páchne po benzíne, mi prikryje ústa, stlmí môj krik, a keď sa pozriem nahor, oči sa mi rozšíria.

Je to on.

Dvojník Johna Waynea Gacyho, ktorý stál pred barom.

Nie.

Cez medzierky medzi jeho prstami prenikajú moje tmené vzlyky a neprestávam bojovať, keď ma vlečie po štrku. Kopem a mlátim okolo seba nohami, nechty zarývam do jeho mäsitých paží, až začnú krváčať.

Potom otvorím ústa najviac, ako sa mi dá, a zahryznem.

Celou silou.

Zavyje od bolesti, keď sa mu krv valí z rany na prste, zatiaľ čo sa snažím ujsť. Na okamih sa mi to podarí, len na chvíľu, ale potom ma niečo zozadu udrie po hlave...

... a nastane tma.

KAPITOLA 2

Kvap. Kvap. Kvap.

Sníva sa mi.

Sníva sa mi o oceáne.

Keď som mala osem, išli sme s mamou, ocom a Mandy do Disneylandu. Tak som sa na to tešila. Odkedy si pamätám, túžila som si namočiť prsty na nohách v slanej vode. Jedno popoludnie sme si prenajali auto a odviezli sme sa k Tichému oceánu. Stále si spomínam, ako mi srdce divoko búšilo v hrudi, keď som zbadala oceán. Predstavovala som si, že pod hladinou pláva Ariel so svojimi morskými sestrami.

Videla som kúzlo. Videla som krásu.

A potom som sa zastavila. Zostala som sedieť v piesku a z diaľky som sledovala, ako sa rodičia so sestrou špliechajú a chichocú a vytvárajú si spomienky, ktoré som s nimi zúfalo túžila zdieľať.

No ani som sa nepohla. Akoby ma k pláži pripútali neviditeľné reťaze. Sedela som obklopená pieskovými hradmi a cudzími tvármi. Keď som sa priblížila k vode, zdala sa temná a zlovestná. Bezbrehosť oceánu ma vystrašila a bála som sa, že ma tá sila odnesie preč.

A potom nadišiel čas odchodu.

„Nechceš si aspoň namočiť nohy? Tak si sa tešila,“ povzbudzovala ma mama, kým zbierala hračky a plážové uteráky.

Nasucho som prehltla, pozorne som sledovala valiace sa vlny.

Možno. Možno to zvládnem.

Postavila som sa a prsty na nohách sa mi zaborili do vlhého piesku. Nesmelými krokmi som sa blížila k burácejúcej vode a celá som sa triasla. Zastavila som sa tesne pred hranicou oceánu a zdvihla zrak k sivým oblakom nado mnou.

„Cora, poďme!“ zakričal otec z diaľky. „Už začne pršať.“

Počkaj, počkaj, ešte nie... Už som skoro tam. Potrebujem už len minútku.

Zhlboka som sa nadýchla, aby som nabrala odvalu, a pokračovala som slimačím tempom vpred. Vtom sa spustil dážď. Sledovala som, ako kvapky dopadajú na hladinu a miešajú sa so slanou vodou. Môj sen sa mi rozplýval pred očami.

Kvap. Kvap. Kvap.

Dážď zosilnel, prudký a neúprosný. Chcela som sa rozbehnúť, ale rameno mi zovrelo silná ruka a ťahala ma naspäť.

„Je načasé ísť, Corabelle. Blíži sa poriadna búrka.“

Preglgla som a oči sa mi zaliali slzami, zatiaľ čo ma otec ťahal preč. Nikdy som nezažila ten pocit, keď voda obmýva členky. Nikdy som nepocítila, ako mi morské riasy štekli prsty na nohách. Otec slúbil, že sa na druhý deň vrátime, ale nevrátili sme sa.

Do dnešného dňa som sa tam nevrátila.

Kvap. Kvap. Kvap.

Zaklipkám viečkami, neustále kvapkanie ma vytrhne zo sna, ktorý ma možno bude mátať navždy. Lenže to, čo počujem, nie je dážď. A ani neležím vo svojej teplej posteli a nepripravujem sa na ďalší deň v triede, kde učím stredoškôlkov angličtinu. Som niekde inde. Som na chladnom, tmavom a desivom mieste. Na temene mi lebkou pulzuje tupá bolesť

a chcem natiahnuť ruku, aby som nahmatala zdroj tej bolesti. Vtedy si uvedomím, že zápästia mám reťazou zviazané za chrbtom, som spútaná v okovách ako zviera.

Bože môj.

Oči roztvorím dokorán a spozorniem. Som na smrť vystrašená. Hrkocem reťazami, ktoré sú pripojené k putám, snažím sa spamätať, spomenúť si na to, ako som sa sem preboha dostala. Je tma, ale nie úplná. Moje oči si len nestihli privyknuť. Rýchlo zažmurkám, rozhliadam sa po miestnosti, v ktorej som uväznená. Je to akási komora alebo cela. Možno pivnica. Prižmurím oči a na druhej strane miestnosti si všimnem úzke okienko, cez ktoré preniká slabý náznak svetla. Do mojej novej nočnej mory preniká úsvit, čo dokazuje, že naozaj nespím.

A vtedy to začujem. Hlboký hrdelný ston.

Cez bolesť otočím hlavu a v šere zbadám Deana Ashera pripútaného k opačnému rohu vybetónovanej miestnosti. Je v tej istej pozícii ako ja, hlava mu kväčká sem a tam, kým sa prebúdza do reality.

Neviem, či skutočnosť, že ma uväznili s človekom, ktorého neznášam najviac na svete, má v sebe istú dávku dramatickej irónie, alebo či mi vedomie, že tu nie som sama, prináša aspoň chabú útechu.

„Dean.“ Môj hlas znie chrapľavo a slabo, je to sotva šepot pretínajúci ťažké ticho, ktoré nás obklopuje. Vidím, ako Dean zdvihne hlavu, ale následne mu opäť padne a udrie sa o tvrdú tyč. Z úst sa mu vyderie ďalší povzdych. „Dean,“ zopakujem tentokrát o čosi hlasnejšie.

„Dokelu, kde to som,“ zachrapčí, no neznie to ako otázka. Skôr ako požiadavka. Vidím, ako na mňa cez nepriehľadnú tmú žmúri oči, pochybuje, či vôbec existujem, či sa s ním jeho myseľ nezahráva, pochybuje o *všetkom*. „Cora?“

„Dean.“

Jeho meno mi vykláza cez vysušené pery. Cítim, ako sa mi v žalúdku hromadí strach a v očiach ma začnú štipať slzy. Cítim nevoľnosť. Prázdnotu. Začnem trhať reťazami, ťahám a šklbam, búšim okovami do oceľovej rúry.

Dean ma napodobňuje, kričí o pomoc a rinčí putami, kým ja vrieskam z plných pľúc.

„Kurva, čo sa to deje? Kde sme?“ dychčí Dean, otázky sa mu rinú z úst s naliehavým zúfalstvom. „Si zranená?“

Asi by som mala byť prekvapená, že sa Dean tak veľmi zaujíma o môj zdravotný stav, ale hrôza a utrpenie ma pohltili natoľko, že nad tým nedokážem uvažovať. Ťažko prehltneť. „Hlava...“ Skôr než dokážem povedať niečo viac, oči mi zaplavia slzy a už sa zadúšam vzlykmi.

„Hej, aj mňa.“

Snažím sa pozviechať, namáhavo dýcham cez zataté zuby. Cítim, že sa blíži panický záchvat, ale nesmiem sa ním nechať ovládnuť. Panikáriť budem vtedy, keď stratím všetku nádej. Keď všetko úsilie zlyhá, keď vyčerpám všetky možnosti a smrť bude neodvratiteľná.

Teraz sa musím sústrediť. Myslieť racionálne.

Musím nás odtiaľto dostať.

Sledujem, ako Dean vstáva s rukami za chrbtom a priviazanými k potrubiu. Kov škripe o kov, keď v stojí celou silou trieska putami o oceľ, znova a znova. „Pomôžte nám! Dostaňte nás odtiaľto, doriti!“ reve a jeho hlas sa ozýva vlhkou pivnicou, mieša sa s rinčaním reťazí.

Hlavu si opriem o stenu. „Čo od nás môže chcieť?“

Dean robí naďalej rámus, počujem hlasné a prenikavé úder-ry. „Neviem. Nechcem to vedieť.“ *Cink, cink, cink. Bum, bum, bum.* „Kurva, zabijem ťa, ty magor!“ kričí.

„Vie, že ho nemôžeš zabiť. Si pripútaný k rúre.“

Dean prestane a zazerá na mňa cez celú pivnicu. „No a čo, mám to len tak vzdať a zhniť tu? To určite!“ *Buch, buch, buch.* „Pomoc!“

„Myslíš, že chce teba alebo mňa?“

Počujem, ako Dean len pár metrov odo mňa ťažko dychčí. Zaváha, potom ticho zamrmle cez zovreté pery: „Teba.“

Bože.

Zavriem oči a potlačím ďalší príval slz. Niekoľko kvapiek sa mi skotúľa po dobitých lícach a zastavia sa na okraji čeluste. Plecom ich utriem. „Tak to máš asi šťastie.“

„Šťastie? Som prikovaný k zasratej stene v pivnici nejakého psychopata. Ty máš aspoň nejakú cenu. Ja som mŕtvy muž.“

„Radšej by som zomrela, ako by som mala byť *cenná* pre toho psychopata. Je ti jasné, čo to znamená, však?“ Pritiahnem si kolená k hrudi, už pri samotnej myšlienke mi v hrdle stúpa žlč. „Znásilní ma.“

Rozľahne sa medzi nami ticho, lebo úprimne, čo sa dá povedať?

Nič. Vôbec nič.

Obaja vieme, čo má so mnou v pláne, a ani jeden z nás s tým nedokáže nič spraviť. No netuším, prečo uniesol Deana. Možno preto, že videl jeho tvár?

Ovládne ma trpká zlosť, derie sa na povrch a dostanem ju zo seba jediným spôsobom, ktorý poznám. „Neverím, že tu dole umriem práve s tebou. Vyššie mocnosti ma musia fakt nenávidieť.“

„To vážne?“ Dean mi to rýchlo vráti. „Ten týpek nás zabije a vypitvá, ale ty si stále urazená pre to, čo sa stalo na strednej? Ježišikriste, Cora.“

Snažím sa nájsť rovnováhu na vysokých podpätkoch a chvejúcich sa členkoch, vstávam a ťahám pritom reťaz hore po rúre. Kolená sa mi trasú a takmer zase spadnem do toho bordelu na zemi. „Prečo si nenaštartoval auto? Hovorila som ti, aby si proste šiel.“ Vychádzajúce slnko ďalej presvetľuje túto pekelnú dieru, osvetľuje pobúrený výraz na Deanovej tvári. Odvrátim sa so zaťatou sánkou.

„Takže podľa teba je to moja vina? Snažil som sa ťa zachrániť.“

„Ak by si vtedy šliapol na plyn, pustil by ma a teraz by sme boli v teple a bezpečí.“ Valí sa zo mňa nenávisť a Dean si to možno nezaslúži, ale je to tak pre mňa ľahšie. Je to ľahšie, než akceptovať našu realitu.

Vidím, že krúti hlavou, je viditeľne urazený. „Ty si fakt prípad, Corabelle.“

Čakám, že bude pokračovať. Chcem, aby hovoril ďalej. Prajem si, aby sa nechal vyprovokovať, aby vlastný strach a frustráciu pretavil do malichernej zlosti a obrátil ju proti mne. *Tak sa do mňa pusti, Dean.*

No to je všetko. Nepovie nič viac a opäť sa cítim prázdna.

Zveziem sa späť na zadok, už sa nedokážem udržať na nohách pod váhou vlastného tela, pod váhou *toho všetkého*. O chvíľu si sadne aj Dean, nohy má natiahnuté pred sebou, opiera sa o tyč a oči má zavreté. Zdá sa mi, že mám viečka úplne vysušené a krehké, takmer kyslé ako citrónovú kôru. Každé žmurknutie ma bolí.

Dlho medzi nami tancuje ticho. Slnko už vyšlo, svieti svojimi radostnými a žiarivými lúčmi do našej temnice a vrhá svetlo na strašnú skutočnosť našej situácie. Takmer si želim, aby opäť nastala tma. V tme sa dá väčšina vecí zamaskovať.

Brada mi klesá k hrudi, keď sa dvere s vŕzganím otvoria a na schodoch počuť dupot ťažkých kanád, krok za krokom.

Dup, dup, dup.

Trhnem hlavou a pozriem na Deana, ktorý ma sleduje s rovnakým znepokojeným výrazom. Oči sa nám stretnú a opäť vstaneme na nohy.

„Moji miláčikovia sú už hore,“ oznámi chlap, keď sa objaví pod schodmi. Spod trička, ktoré je príliš krátke, mu vytrčá pupok a pod pazuchami má fláky od potu.

Hlboko v bruchu cítim nevoľnosť a napína ma na vracanie.

„Čo, dopekla, chceš?“ zaútočí Dean a okovami búcha o tyč. „Mám peniaze. Môžem ti previesť všetko, čo mám na účte.“

Nízky územčistý muž zo seba vydá klokotavý smiech, potom sa rozkašle, až kým nezačne v predklone chrčať. Keď sa upokojí, vystrie sa a podíde bližšie. Malými lesklými očkami sotva pozrie na Deana a okamžite sa zameria na mňa.

Na tvári sa mu zračí rovnaký chlipný výraz ako predchádzajúci večer, keď ma hltá pohľadom od hlavy až po päty. Oči sa mu zastavia na výstrihu a pokúsim sa pohnúť plecami tak, aby som sa nejako zahalila, ale moja snaha je márna. Akurát sa mi podarilo zatriasť prsami a som si istá, že ho to vzrušuje. Po centimetroch cúvam, akoby som mala kam ísť, akoby existovalo miesto, kde sa môžem skryť.

„Užijeme si spolu veľa zábavy, mačička,“ povie mi, zatiaľ čo špúli pery ako na bozk a vydáva nechutný zvuk pripomínajúci pradenie mačky.

Cítim, ako sa moje odhodlanie vytráca. Srdce mi v hrudnom koši búši opretek, usiluje sa vyskočiť mi z hrude a ja mu musím povedať, aby sa upokojilo. *Nemám kam ujsť.*

Dean zase začne lomcovať reťazami, snaží sa odpútať pozornosť toho nechutného prasiaka, ktorý ma vyzlieka

bezduchými sivými očami. „Toto je blbosť. Obaja máme rodinu. Prácu. Kamarátov. Budú nás hľadať, nikdy ti to neprejde.“

Muž opäť vyprskne klokotavým smiechom, ale ani sa nepozrie Deanovým smerom. Stále mi hľadá na prsia a jazykom si oblizne tenké pery. „Tessie Evansová a ten jej smiešny nevlastný brat mi rozprávali také isté hovadiny,“ vraví a kráča vpred. Približuje sa. „Ich mäso mám teraz v stodole ako kompost. S kosťami sa hrajú psy.“

Zvriesknem.

Vreštím a vreštím, a vreštím, som úplne oslepená slzami a trasiem sa od hrôzy.

„Prosím, nerob to. Nechcem umrieť,“ precedím, nohami kopem smerom k mužovi, ktorý je stále bližšie. „Nie, nie, nie. Prosím.“

„Kurva!“ kričí Dean cez celú miestnosť, neprestáva zúrivo kmásať reťazami, akoby to mohlo nejako pomôcť. Akoby nás to mohlo vyslobodiť.

„Bojovnosť si šetri na neskôr, chlapče,“ zahuláka muž na Deana a nespúšťa zo mňa oči.

Na tvári cítim závan jeho odporného dychu. Páchne ako varená mrkva a benzín zmiešaný so zatuchnutým zápachom potu. Pevne zavriem oči, plecيا sa mi dvíhajú a klešajú v rytme vzlykov. Nakloní sa bližšie a bližšie ku mne...

„Daj mi pár hodín, mačička, a uvidíš, ako si to užijeme,“ zamrmle so žmurknutím, nosom sa takmer dotýka môjho. „Len sa najprv zbavím jedného auta.“

Och, bože.

Zacúva, oči mu prebleskujú medzi mnou a Deanom, potom sa so zapískaním zvrtné a zmizne hore schodmi.

Dopadnem na zem. *Tvrdo.* Plačem a chvejem sa.

Vôbec nepochybujem o tom, že nás zabije. Najprv sa trochu pobaví a potom nám podreže hrdlá a naše telá hodí psom.

„Dopekla. Kurva, dopekla. Ježišikriste, do psej matere,“ opakuje Dean vedľa mňa, kráča tých pár krokov, ktoré dokáže prejsť, potom sa zavesí o tyč a ťahá sa dopredu s nádejou, že sa mu nejako podarí oslobodiť sa. Ťahá zo všetkých síl, pritom rozhnevane vrčí, a ja mám skutočné obavy, že sa mu ruky oddelia od zápästí.

„Nemá to zmysel,“ poviem ticho s hlavou opretou o kovovú žrd, ktorou som pripútaná k tejto nočnej more. K tomuto väzeniu. „Sme v pasci.“

„Nevzdám to.“

Pozorujem ho rozostreným zrakom, zatiaľ čo pokračuje v neúspešnom úsilí, celý čas stoná a nadáva. „Ublížiš si.“

Ťah. Obrat. Vjčrik. Nadávka.

„Určite ťa ničí už len myšlienka na to,“ zašomre.

Zavriem oči, z ktorých sa mi vytisnú ďalšie slzy, a vdýchnem roztrasený vzdych. „Myslíš, že už nás niekto hľadá?“ premýšľam nahlas. Neočakávam, že mi odpovie. Ani to nemôže vedieť.

Keď sa Dean napokon prestane pokúšať vyslobodiť, na tvári sa mu v rannom svetle leskne pot. Pozrie sa na mňa, oči sa nám na niekoľko sekúnd stretnú, surová pravda našej situácie nám obom prebodáva brucho ako kopija.

Hľadajú nás.

Staneme sa cieľom pátracích akcií a psovodov, témou správ a temných dokumentárnych relácií.

Ja a Dean Asher.

Dean sa nadýchne a strasie ho, plecom sa oprie o tyč. „Vieš, kedysi som si robil srandu, že my dvaja sa pravdepodobne jedného dňa navzájom zabijeme,“ zamrmle a pritom kope

do malého kameňa vedľa svojej tenisky. „Asi som vždy cítil, že odídeme spolu.“

Uvedomujem si, že sa snaží náš osud zľahčiť, ale tie slová ma zasiahnu ako dobre mierený úder. Vyrazia mi dych z pľúc, až vôbec nemôžem dýchať. *Nemôžem dýchať.*

Sedím na tej studenej a tvrdej zemi, tíško plačem, až mi slzné kanáliky úplne vyschnú a som príliš vyčerpaná, príliš slabá, aby som sa vôbec pohla.

Dean si začne pospevovať.

Vedela som, že spieva celkom dobre, keďže sme za posledných desať rokov u mojich rodičov usporiadali niekoľko rodinných večerov s karaoke. Sedávala som na gauči so založenými rukami a kamenným pohľadom, otrávená jeho plným a chrapľavým hlasom. Mandy z neho odpadávala. Rodičia naňho zízali s pyšnými a rozžiarenými tvármi. Dokelu, dokonca aj naša fenka ho zbožne sledovala a vrtela chvostom do taktu s každým perfektným tónom. Potom všetci tleskali, teda okrem mňa, a Dean sa klaňal, pričom občas úlisne žmurkol mojim smerom.

Vtedy som mu opovržlivo vyplazila jazyk alebo ukázala prostredník. Mandy ma laktom štychala do rebier a mama ma niekedy vyhrešila za to, že som vraj drzá.

Ha! Že drzá.

Doriti, drzé bolo zabaliť mi celé auto do igelitu pred pracovným pohovorom, ktorý mi mohol zmeniť život.

Snažím sa ignorovať jeho hlas a zatvorím oči, ale tie chrapľavé melódie mi znejú zvláštne upokojujúco. Spieva jednu z mojich obľúbených pesničiek, *Hey Jude* od Beatles.

A napriek strachu a neistote, napriek štrku, ktorý sa mi zarýva do stehien, a hrôze, ktorá mi pichá do srdca, sa mi nejako podarí zaspáť.

KAPITOLA 3

„Dobré ráno.“

Vytrhnem sa zo spánku a na krátku nádhernú chvíľku uverím, že to všetko bol len sen.

Zvrátený a strašný sen.

No ten chlap sa týči nado mnou, jeho dych teraz páchne ako tabak a špinavé ponožky a pery má skrútené do groteskného úšklabku.

Je zrejmé, že som v nočnej more, ale v takej, z ktorej sa tak ľahko neprebudím. A to sa len začína.

Na studenom betóne sa v sede posúvam vzad, podrážky na vysokých topánkach sa mi odierajú o zem. Snažím sa skrútiť za tyč, akoby som sa mohla vymaniť z jeho dosahu, ale schmatne ma za vlasy a ťahá ma hore na nohy. Nesúhlasne vreštím, pokožka na hlave ma páli.

„Nedotýkaj sa jej, kurva!“ kričí Dean z rohu oproti.

Využijem chvíľku jeho nepozornosti a vrazím tomu hajzlovi kolenom do gulí. Ak aj vyhrá, bez boja sa nevzdám. Chlap zaručí od bolesti a pustí mi vlasy, potom ma chrbtom ruky tvrdo pleskne cez sánku. Bolesť mi pulzuje celou hlavou a mám pocit, akoby mi mozog každú chvíľku mohol vytiecť cez uši.

„Sprostá malá kurvička,“ vyštekne a pľuvne mi do tváre.

Sliny mi tečú po líci a takmer sa povraciam.

„Ty si divoká malá mačička, však?“ pokračuje, schmatne mi prstami bradu a donúti ma pozrieť sa naňho.

Gesto mu opätujem a pľuvnem rovno naňho, sledujem, ako ho pľuvanec trafi do oka. Potom sa pripravím na trest, ktorý ma určite neminie.

Muž na dobrých päť sekúnd zamrzne, moje správanie ho úplne prekvapilo. Utrie si slinu z oka, civie na mňa s nečitateľným výrazom.

A potom sa zasmieje.

Prehýba sa od smiechu, hlas mu škrípe a preskakuje, tlstými rukami sa drží za kolená. Pozriem na Deana, ktorý celú scénu sleduje s opatrným záujmom, mračí sa a rukami stále potahuje za okovy.

„Mačička sa rada hrá.“

Chlap po mne skočí a roztrhne mi šaty presne v strede odhora až dole.

Preboha, nie.

„Čakala si na Earla, aby sme sa spolu zahráli, však?“ podpičuje ma, slizkými rukami mi oblapáva odhalené prsia zakryté len tyrkysovou čipkovou podprsenkou.

Earl. Ten bastard sa volá Earl.

Hlava mi padne nabok a zachytím Deanov pohľad. Zhrozene sleduje, čo sa deje, a je úplne bezmocný, zatiaľ čo ma Earl ohmatkáva ako nejaký poondiaty projekt na fyziku.

Earl ma znásilní. Znásilní ma priamo tu, hneď teraz a Dean Asher bude moje publikum. Dvíha sa vo mne vlna nevoľnosti, skrúca mi vnútornosťami a ja to v sebe potláčam, z očí sa mi rinú slzy. „Prosím, nerob to,“ fňukám, snažím sa kopať nohami, aby som ho odrazila.

Earl na mňa pritisne svoje obrovské, obézne telo, pritlačí ma k tyči, takže sa nemôžem hýbať, rukami mi cez čipku štípe bradavky.

„Taká pekná mačička...“ mrmle a prakticky mi oslintá celý dekolt.

Dean začne opäť hromžiť, ohromnou silou trieska reťazami o rúru. „Prisahámbohu, že ťa zabijem, ak sa jej dotkneš, kurva. Rozbijem to tu a *dorazím* ťa, ty tlsté prasa.“

Earl sa zachechce, ale nezdvihne zrak. Príliš sa sústreďí na moje prsia, skloní sa a strčí medzi ne svoj hrubý jazyk.

Vykriknem, zviňam sa sem a tam a ihličkovými podpätkami mu dupem po kanadách. Sotva na nich zanechajú stopu. Nič ho už nezastaví.

Nikdy som sa necítila tak bezmocne.

Earlove ruky siahnu pod lem mojich roztrhnutých koktailových šiat, klžu sa mi hore stehnami. Stláčam ich k sebe, snažím sa mu klásť odpor, snažím sa bojovať.

„Stavím sa, že moja pekná mačička má aj peknú kundičku,“ zašepká mi pri uchu, z jeho dychu sa mi skrúca žalúdok.

Mlátim okolo seba reťazami, dupem nohami, zviňam a zmieľtam sa, a kričím, až kým ma doslova nebolia pľúca. „*Prosím*,“ modlikám. „Pusti nás. Nikomu to nepovieme, prisahám. Len nás pusti...“ Bože, zniem ako z nejakého kriminálneho seriálu s príšerným scenárom. Vždy som si myslela, že budem originálnejšia, ak sa niekedy ocitnem v nebezpečenstve. A presvedčivejšia.

No s týmto chlapom sa nedá vyjednávať. Nemám čas nič predstierať alebo mu sľubovať. Inštinky mi našepkávajú, že už zašiel príďaleko. Nemá žiadne svedomie ani dušu. Nezoštal v ňom ani kúsok empatie, ktorý by som mohla využiť na manipuláciu.

Earl mi stiahne nohavičky z bedier a padnú mi na členky. Celé telo mi stuhne, robí všetko preto, aby sa ubránilo tomu nechutnému aktu, ku ktorému dôjde už o chvíľku.

Dean vedľa mňa stále protestuje, reve a vykrikuje pestré oplzlosti a prázdne vyhrážky. Bez výsledku. Earl si ho vôbec nevšima.

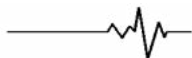
Oči mi opäť zamieria k Deanovi, zatiaľ čo všetko okolo začne blednúť. Postavím okolo seba múr, je to ako obranný mechanizmus, akýsi mentálny blok. Úplne ma vypne, zízam na Deana, ktorý sa zo všetkých síl usiluje vrhnúť na nás, zatiaľ čo sa ma Earl zmocní tým najhorším spôsobom.

„Pozeraj sa na mňa, Cora. Sústreď sa na mňa. Počúvaj môj hlas,“ prikáže mi Dean a robí všetko pre to, aby si udržal moju pozornosť. Aby ma odpútal od skutočnosti, že ma práve zneuctujú priamo pred jeho očami. „Dostaneme sa odtiaľto, počuješ? Dostanem nás von. Len sa sústreď na mňa. Som to jediné, čo je teraz skutočné. Sme tu len ty a ja, Cora. Sústreď sa, dobre? Pozeraj na mňa... sústreď sa na môj hlas...“

Deanov hlas sa začne utlmovať, celá moja myseľ sa vypína a zahmlieva. Stále naňho upieram oči, jeho pohyby sú nekontrolované a sekané. Ústa sa mu stále hýbu, ale už nedokážem rozoznať slová. Všetko je také... kalné. Nejasné. Zdá sa mi, že som pod vodou, klesám, topím sa, strácam sa...

Myslím, že oceán si ma napokon našiel.

Myslím, že sa mi tu páči.

Kvap. Kvap. Kvap.

Ležím rozčapená na tvrdej zemi a počúvam pravidelné kvapkanie z deravého potrubia. Hlavu mám opretú o kamennú stenu po svojej ľavici a nohy natiahnuté pred sebou.

Sedemnásť minút a dvadsaťdva sekúnd.